

incorporează operele și prestațiile artistice ale celor dintâi (s.n.) și care sunt reprezentați de sectorul cultural non-profit, sectorul industriilor culturale și creative și sectorul instituțiilor publice de cultură) și evident, publicul”. Carta verde a Comisiei Europene, cu privire la “Eliberarea potențialului industriilor culturale și creative” din 2010, identifică principalele nevoi și probleme în legătură cu crearea unui mediu propice pentru creștere economică, pentru dezvoltarea și succesul importantului sector al **industriilor culturale** - producător-distribuitor de bunuri și servicii (s.n.) care, atunci când sunt create, sunt considerate ca având o caracteristică, utilizare sau scop specific care materializează sau transmite expresii culturale, independent de valoarea comercială pe care o pot avea, incluzând artele tradiționale (ale spectacolului, artele vizuale, patrimoniul cultural, filmele (indiferent de suportul de redare), televiziunea și radiodifuziunea, jocurile video, noile mijloace de comunicare, muzica, presa și cărțile - și **industriile creative** - care utilizează cultura ca input (având o dimensiune culturală, chiar dacă producțiile lor sunt în

demers strategic trebuie să pornească de la recunoașterea naturii duale a produselor industriilor culturale (pe de o parte, valori și semnificații socioculturale, pe de altă parte, marfă cu valoare economică)”. (Va urma!)

George BALINT

Tragem cu toții de capetele aceluiași fir

Probabil că Umberto Eco are dreptate atunci când afirmă că, dacă nu există dușmanul, el trebuie creat, pentru ca un sistem să își regleze starea de “sănătate” și să evolueze. Pentru că, un sistem stagnant este unul “bolnav”.

Eu văd întotdeauna momentele de înfruntare între două aspecte contrarii ca pe o necesitate provocată (cu sau fără știință), pentru întreținerea motivației de funcționare a unei părți sau alta ale unui sistem, ori ca stimul pentru noi activități, transformări, expansiuni. Manifestările arhetipului binar au nevoie unele de altele: noul de vechi, libertatea de constrângeri, instabilitatea de stabilitate etc. Ele nu se justifică, nu au sens decât unele în raport cu altele. Nu îmi fac nici o grijă că vreunul dintre aceste aspecte va dispărea în planul acesta al existenței noastre. (Desigur, forma pe care o pot lua se află în continuă schimbare și marile pasiuni sau mai exact, patimi se aprind atunci când oamenii se atasează de forme). În momentul în care “Noul” ar constata că la un anumit moment “și-a învins dușmanul” și a rămas “singur pe Planetă”, ar fi dezamăgit și s-ar plictisi repede. Își va inventa un nou oponent – chiar dacă asta ar însemna ca el să se lase învechit (ceea ce se întâmplă de obicei în cazul unor schimbări majore de paradigmă). Aceasta este o lege care funcționează din planul invizibil și care ordonează în timp totul, fie că oamenii sunt conștienți sau nu de asta.

Eu sunt un artist care crează numai din și cu motivația înnoirii. Lucrez numai în și prin proiecte, nu le repet, încerc să fac, să aduc mereu altceva. Sunt un lucrător în slujba efemerului. Pentru că am descoperit că în acest fel, mă pot oferi autentic și total. Dar, o fac mereu cu conștiința necesității unui reper “advers” sau mai bine zis, de semn contrar, față de care acțiunile mele capătă contur și un înțeles. Numesc asta depășirea limitelor în prezența limitelor.

Nu pot alege însă, decât pentru mine, direcția de mers, respectiv ceea ce doresc să experimentez, știind în același timp că această opțiune face parte dintr-un întreg care mă influențează tocmai prin diversitatea părților sale componente.

Ca să plonjez foarte concret în tema dezbaterii: doresc existența unor instituții de proiecte? Desigur. Dar asta nu înseamnă că doresc eliminarea instituțiilor de repertoriu. Nu mă regăsesc în pozițiile de tip sau/sau (“ești cu noi sau ești împotriva noastră”) pentru că, așa cum văd eu lucrurile, tragem cu toții de capetele aceluiași fir.

Irinel ANGHEL

principal funcționale), incluzând arhitectura și designul, și care integrează elemente creative în procese mai ample, și subsectoare precum grafica, moda sau publicitatea -, pornind de la nevoia de a susține și întări principalii facilitatori: spații pentru experimentare, inovare și antreprenoriat, ușurarea accesului la finanțare, realizarea unui cadru eficient și eficace de reglementare, protejarea drepturilor de proprietate intelectuală. (pag.154-155) Studiul european “Impactul culturii asupra creativității”, 2009, KEA European Affairs, menționează: “Creativitatea bazată pe cultură este direct legată de abilitatea artiștilor de a gândi imaginativ, metaforic, de a trece barierele convenționalului. Aceasta are capacitatea de a sparge convențiile și modul de gândire comun și de a permite dezvoltarea unei noi viziuni, idei sau produs. Cultura este legată de înțeles, cunoștințe, talente, industrii, civilizație și valori”. Din rațiuni de claritate, în textul proiectului de strategie sectorială s-a optat pentru o departajare a termenilor, utilizându-se de regulă sintagma “sector cultural și creativ” pentru a defini întregul sector al culturii, inclusiv sub-sectorul non-profit și pe cel al instituțiilor publice de cultură, iar sintagma de “industrie culturală și creativă” pentru acel sub-sector care privește de regulă activitățile aducătoare de profit din domeniul culturii.” În cap. 5.2.3 al aceluiași proiect de strategie sectorială, *Industria culturale și creative (ICC) – Obiective strategice pentru perioada 2014-2020*, se specifică că “orice